

Bo...

Kiedy czar pryska
A ludzie okazują się
Niestety
Tylko ludźmi
Co zostaje?
Nie ma nadziei
Bo nadzieją było
Błogie Niebo
W którym każdy
Ma ochotę zamieszkać
I nie spadać
I nie wracać
Dążyć do doskonałości
Do lepszego życia
Nie zostaje nic bo

Ludzie są tylko ludźmi
I nic już tego
Nie zmieni
A ja
Nie umiem
Wybaczać...

Wróciły

Malutkimi kroczkami,
Niepostrzeżenie,
Przez dziurkę od klucza,
Bez jakiegokolwiek
Zapowiedzi
Czy wcześniejszego
Telefonu
Od tak, jak co dnia
Dzieci wracają
Z przedszkola,
A dorośli z pracy
Wróciły
Obawy...
I są,
Próbują zamieszkać tu na stałe,
Ale nikt ich nie chce,
Choć trzymają się kurczowo
Za bezsilne
I pokrzywdzone
Przez złe doświadczenia
Lecz ciągle białe
Ręce
Idźcie
Precz!

...Dziś...

Dziękuję Ci za wszystko
Jeśli jutro
Miałabym się
Nie obudzić
Dziękuję
Za nią
Za życie
Za szczęście
Za siłę
Za moc
Za odwagę
Za upór
Za wiedzę
Za rozum i uczucia
Walczące między sobą
Często
Dziękuję i do widzenia
Chyba odnalazłam
Swoje miejsce
Na ziemi

Codziennosc

Roztacza się szarym światłem
Nad ludzkimi głowami
Krzyczy nienawiścią
Pluje jadem
Grozi śmiertelnością
Nie daje wytchnienia
Jest tak brutalnie normalna
A może normalnie
Brutalna...
Nie daje nadziei
Daje za to
Niepewność
Smutek i strach
Choć przecież
Nie powinna